20/04/2021

Ο αείμνηστος αρχιμανδρίτης π. Γεώργιος Χώρας (†2005) και ο σπάνιος χειροτονητήριος λόγος του

/ Γνώμες

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ’

Ὁ ἀείμνηστος π. Γεώργιος Χώρας, ὑπῆρξε μία ἐξαιρετική προσωπικότητα πού ἔζησε ἄριστον κατά Χριστόν βίον, τόσο στήν Ἀθήνα ὅσο καί στή Μάνη, καί συγκεκριμένα στό Γύθειο.

Γεννήθηκε τό 1934 στό Λυγουριό Ἀργολίδος καί σπούδασε στή Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καί μετεκπαιδεύτηκε στά πανεπιστήμια τῆς Λουβαίν καί τοῦ Μονάχου. Ἀναγορεύθηκε διδάκτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τό 1975, μέ βαθμό «ἄριστα» καί ἔγραψε πολλές μελέτες καί ἄρθρα. Ἐργάσθηκε, ὡς καθηγητής Μέσης Ἐκπαιδεύσεως ὡς ἐπίσης καί ἐπί εἴκοσι ἕξι ἔτη στήν κεντρική ὑπηρεσία τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων. Ὑπῆρξε μέλος πολλῶν ἐπιστημονικῶν, θρησκευτικῶν καί πολιτιστικῶν Συλλόγων καί ἔδωσε πολλές διαλέξεις στήν Ἑλλάδα καί στό ἐξωτερικό. Μάλιστα, ἐπί σειράν ἐτῶν, κήρυττε τόν θεῖο λόγο κατά τίς Κυριακές

στήν Ἱ. Μονή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ στή Νέα Μάκρη. Προσέφερε ἀφιλοκερδῶς τίς ὑπηρεσίες του στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί τήν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν.

Στίς 20 Ἀπριλίου 2002 καί σέ ἡλικία 68 ἐτῶν, χειροτονήθηκε διάκονος καί τήν ἑπομένη ἡμέρα πρεσβύτερος, ἀπό τον ἀοίδιμο Μητροπολίτη Γυθείου καί Οἰτύλου κυρό Χρυσόστομο Β’ καί ὑπηρέτησε ὡς ἐφημέριος στόν Ἱ. Ναό Τριῶν Ἱεραρχῶν Μαυροβουνίου Γυθείου. Ἀργότερα μετετέθη στόν Ἱ. Ν. Ἁγίου Δημητρίου Ψυρρῆ στήν Ἀθήνα. Ἐκοιμήθη ὁσιακῶς στίς 4 Αὐγούστου τοῦ 2005 καί ἐτάφη στή γενέτειρά του. Ἐξαιρετικούς ἐπικηδείους λόγους ἐξεφώνησαν ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Γυθείου καί Οἰτύλου κυρός Χρυσόστομος Β’ καί οἱ καθηγητές τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Ἠλίας Μουτσούλας καί Διονύσιος Καλαμάκης.

Ὁ γράφων, συνεργάστηκε μέ τόν ἀείμνηστο στήν Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν καί συγκεκριμένα στό περιοδικό «Τόλμη», ἐπί Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χριστοδούλου.

Ἐάν καί ἔχουν παρέλθει σχεδόν δύο δεκαετίες ἀπό τήν χειροτονία του, ἡ ὁποία ὑπῆρξε ἐξόχως συνειδητή πράξη ἀγάπης του πρός τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία Του καί ἕνας βαθύτατος ἱερός πόθος τῆς ἀγνῆς ψυχῆς του, ἀξίζει νά παραθέσουμε τόν χειροτονητήριο λόγο του, ὁ ὁποῖος εἶναι ὡς ἐξομολογητική, ἱκετήριος προσευχή, ἕνας σπάνιος λόγος, πρός πνευματική ὠφέλεια καί οἰκοδομή ὅλων μας.

Ο ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ (21 Ἀπριλίου 2002)

«Κύριε, σύ ὁ ὑψηλός Θεός, εὐδόκησες μέσα εἰς τήν μακράν σειράν τῶν ἐτῶν νά προσδιορίζεις καί νά προσκαλεῖς τούς μαθητάς σου. Σύ, Κύριε, ὁ πρό τῆς γενέσεως προορίσας καί προσκαλών τούς συνεργούς Σου, ὅπως τόν Σαμουήλ καί ἄλλους προφῆτες σου, ἁγίους καί ὁσίους, Σύ ὁ Αὐτὸς δέχεσαι καί δέν ἀπορρίπτεις καί τόν κατά τήν ἐνδεκάτην καί τήν δωδεκάτην ὥραν ἐλθόντα ἐργάτην. Μάλιστα οἱ ἀργοπορημένοι, ἄν ἐργασθοῦν στόν ἀμπελῶνα Σου μέ καθαρή καρδιά, θά ἀνταμειφθοῦν μέ τόν ἴδιο μισθό, ἔστω κι’ ἄν δέν δούλεψαν ἀπό τό πρωί, ἀλλά μόνον μία ὥρα, ὅπως Σύ μέ τήν Παραβολή σου ἐβεβαίωσες.

Ἄνοιξε καί σ’ ἐμένα, Χριστέ, τήν θύρα τοῦ ἐλέους Σου γιά νά εἰσέλθω, γονυκλινής, μέ ταπεινό φρόνημα καί μέ συντετριμένη καρδία. Καί σ’ εὐχαριστῶ πολύ, Χριστέ μου, διότι ἐνῶ μποροῦσες νά κάνης τό ἔργο Σου μέσα στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων καί χωρίς τήν δική μου συμβολή, ἐν τούτοις μέ δέχεσαι, μοῦ στέλνεις τό κάλεσμα διά τοῦ Ἱεράρχου Σου κ. Χρυσοστόμου, πού εἶναι ἐδῶ καί τώρα εἰς τύπον καί τόπον ἰδικόν Σου. Ὁμολογῶ, Κύριε τήν χάριν· ἀναγνωρίζω τήν εὐεργεσίαν.

Συνέβη μάλιστα καί μ’ ἐμένα ὅ,τι ὁ Μέγας Βασίλειος, ἀπό τήν προσωπική του ζωή, διηγεῖται, σέ ἐπιστολή του πρός τόν σύγχρονόν του Σεβαστείας Εὐστάθιον: «Ἐγὼ

πολὺν χρόνον προσαναλώσας τῇ ματαιότητι καί πᾶσαν σχεδόν τὴν ἐμαυτοῦ νεότητα ἐναφανίσας τῇ ματαιοπονίᾳ, ἣν εἶχον προσδιατρίβων τῇ ἀναλήψει τῶν μαθημάτων τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ μαρανθείσης σοφίας· ἐπειδή ποτε ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέως διαναστάς, ἀνέβλεψα μὲν πρὸς τὸ θαυμαστὸν φῶς τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου, κατεῖδον δὲ τὸ ἄχρηστον τῆς σοφίας τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου, τῶν καταργομένων, πολλὰ τὴν ἐλεϊνήν μου ζωὴν ἀποκλαύσας, ηὐχόμην δοθῆναι μοι χειραγωγὸν πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν τῶν δογμάτων τῆς εὐσεβείας».

Καὶ ὁ δικός μου χειραγωγὸς εἶναι ἐδῶ, Κύριε, ὁ ἀρχιερεύς Σου Χρυσόστομος, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου κλίνω γόνυ ταπεινῶς καί ἐπαφίεμαι Σύ τῷ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Καί εὐχαριστῶ Σε, Κύριε, ὅτι μέ ἔφερες εἰς τό μέτρον τῆς κατανοήσεως. Ἕνας μάλιστα συγγενής μου μέ ρώτησε πρόσφατα:

-Γιατί γίνεσαι παπᾶς; Τοῦ ἀπήντησα: γιατί ἔχω μέσα μου ἀρκετά ἀποθέματα ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ, αἰσθήματα ἀγάπης πρός τόν Θεόν καί τούς ἀνθρώπους καί θέλω νά τά ἐκφράσω. Καί μή ξεχνᾶς, τοῦ εἶπα, ὅτι μόνον ὅ,τι γίνεται γιά τόν Θεόν καί τόν ἄνθρωπον, τοῦτο μόνον εἶναι καί αἰώνιον. Τό νά ὑπηρετεῖς τόν Θεό εἶναι σάν νά βασιλεύῃς. Ὅπως τό εἶπε ἀπό τόν τέταρτο μ.Χ. αἰῶνα ὁ ἱερός Αὐγουστῖνος: «Deo servire regnare est».

Καί σήμερα, καρδιογνῶστα Κύριε, ἀκούω νά μέ ἐρωτᾶς, ὅπως τότε τόν πρωτοκορυφαῖο μαθητή Σου:

«Εἰ φιλεῖς με, Πέτρε;», Πέτρο, μέ ἀγαπᾶς; Κι’ ἐκεῖνος σοῦ ἀπήντησε, Χριστέ μου:»Σύ, Κύριε, οἶδας ὅτι φιλῶ σε». Καί τότε εἶπες: «βόσκε τὰ ἀρνία μου, ποίμενε τὰ πρόβατά μου».

Σύ ὅμως ἐπέστησες, Κύριε, τήν προσοχή τῶν ποιμένων καί τῶν γεωργῶν τοῦ ἀμπελῶνος ὅταν εἶπες: «οὐδείς, ἐπιβαλὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ’ ἄροτρον, καὶ βλέπων εἰς τὰ ὀπίσω εὔθετος ἐστὶν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (Λουκ. θ’, 62).

Ἑπομένως προβάλλει σαφῶς ἐνώπιόν μου ἕνας διμέτωπος ἀγῶνας μέ τόν ἑαυτό μου καί μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἐγώ πού προτίθεμαι νά εἶμαι ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων, πρέπει νά φθάσω στόν βαθμό τῆς αὐτογνωσίας σέ κατάσταση τῆς ψυχικῆς μου ἑνότητας καί ὑγείας. Διότι «καθαρθῆναι δεῖ πρῶτον καὶ εἶτα καθάραι», «ὅτι τῶν ἀκτίνων αὐτῶν καθαρωτέραν εἶναι δεῖ τήν τοῦ ἱερέως ψυχήν» (Ἰω. Χρυσόστομος).

Ρίχνοντας, λοιπόν, μιά βαθειά μέσα μου ματιά, μέ πολλή σκέψη καί μέ αὐτοπαρατηρησία, μέ τήν προσευχή καί μέ τίς συμβουλές τῶν γεροντοτέρων, ἔφριξα πρό τῆς ἀδυναμίας μου καί ἀνεγνώρισα τήν σχετικότητα τῆς ὕπαρξης καί

αὐτό πού, σύ Χριστέ, μᾶς εἶπες, ὅτι «καὶ ὑμεῖς ὅταν ποιήσητε ὅλα τὰ διατεταχθέντα ὑμῖν, λέγετε ὅτι δοῦλοι ἀχρεῖοι ἐσμέν, ὅτι ὅ ὠφείλομεν ποιῆσαι πεποιήκαμεν» (Λουκ. ιζ', 10). Δέν μοῦ ἀπομένει, λοιπόν, παρά ἡ παράδοσή μου σέ σένα, Ὕψιστε Θεέ, ἡ διά τῆς προσευχῆς μετά Σοῦ μυστική συνομιλία, ἡ ἀγάπη πρός τούς ἄλλους καί ἡ ὑπέρ αὐτῶν προσευχή. Ὅπως τό λέμε στήν Θεία Λειτουργία «καί πᾶσαν τήν ζωήν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα». Ἐγκαταλείπομαι στά χέρια Σου χωρίς ... σχέδια καί προοπτική γιά νά περάσω στό σχέδιο -στό πρόγραμμα τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι μόνον πλατύνεται ὁ ἄνθρωπος καί ἐλευθερώνεται ἐκ τοῦ ἐγωϊστικοῦ κλειοῦ τοῦ ἀτόμου του καί γίνεται ἐν Χριστῷ ὑπόσταση-πρόσωπον, καλούμενος νά ὁμοιάση πρός τόν Θεάνθρωπον. Ὅπως τό γράφουν τά συμβουλευτικά πνευματικά ἐγχειρίδια: «Μιμηταὶ Χριστοῦ γίνεσθε»!

Βεβαίως ἔζησα μιά ζωή πάντα κοντά στούς ἀνθρώπους, ἐχαιρόμουνα τήν φιλική συναναστροφή, τήν ἀνθρώπινη ἐπικοινωνία, τούς ἤμουνα ἐξυπηρετικός, τούς δάνειζα τόν ἑαυτό μου, τίς γνώσεις μου, τοῦ χρόνου μου καί τό ὅσο καλό ἔκανα ἐπέστρεφε ἐπάνω μου, ἡ χαρά, πού δοκιμάζομε ἀπό τόν ἀλτρουϊσμό καί τήν φιλαλληλία. Καί τώρα καλοῦμαι νά ὑπηρετήσω τούς ἀνθρώπους. Μέ στέλνεις σέ διακονία, μέ αὐτή ὅμως τήν μεγάλη διαφορά, ἀπ' ὅ,τι στήν μέχρι τώρα ζωή μου. Ὅτι σ' ἐκείνους πού μέ στέλνεις τούς διαλέγεις Σύ καί ὄχι ἡ δική μου προτίμηση καί ἀρέσκεια.

Γι' αὐτό καί ἀπό σήμερα ὀφείλω νά εἶμαι φίλος ὄχι μόνον μ' ἐκείνους πού ἐγώ προτιμῶ καί ἐπιλέγω, ἀλλά καί μέ ὅσους Σύ μοῦ στέλνεις νά διακονήσω. Ὀφείλω νά εἶμαι ὑπηρέτης τους. Καί ἄν δέν μπορῶ νά τούς ὑποφέρω, δέν μοῦ ἐπιτρέπεται νά τούς ἐγκαταλείψω, γιατί σύ ἀκριβῶς μέ διατάζεις νά μείνω κοντά τους, ὅπως μᾶς τό εἶπες στήν διδασκαλία περί τῆς τελικῆς κρίσεως: «Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων· οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. κε', 46).

Πρέπει ἀνεπιφύλακτα τώρα νά παραδεχθῶ τήν γῆ καί τούς ἀνθρώπους ὅπως εἶναι. Καί νά ἐργασθῶ πρό τῆς πραγματικότητας ὅσο σκληρή κι' ἄν πολλές φορές εἶναι.

Καί νά ἀνεχθῶ τήν στάση τῶν λαθεμένων ἀνθρώπων, ἄλλοτε τήν μικροψυχία τῶν εὐσεβῶν, τήν ἰταμότητα τῶν ἀμοραλιστῶν, τόν ἐγωϊσμό τῶν ἔξυπνων καί ἱκανῶν, τῶν ἐπιτυχημένων, ἀλλά ταυτόχρονα, σκληρῶν.

Καί ὅλα αὐτά τά κενά πρέπει νά στεγάζω διά τῆς μεγαλοψυχίας, κατά τό παράδειγμα πού, τότε, πού «ἥπλωσας ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τὰς παλάμας καὶ ἥνωσας τὰ τὸ πρὶν διεστῶτα»!

Αὐτή ὅμως εἶναι ἡ γοητεία καί τό μεγαλεῖον τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἀγκαλιάζει ὅλο τόν κόσμο καί προσευχόμενη. Δέν σοῦ λέμε ὁ καθένας, πατέρα μου, μόνον διά

λογαριασμόν του, ἀλλά λέγει: «Πάτερ ὅλων ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Ἔτσι θά μάθω κι’ ἐγώ νά μή ζητῶ ἀνέσεις, ἀλλά νά ζῶ διά πολλῶν, διά τούς ἄλλους καί μέσα στίς ψυχές τῶν ἄλλων.

Ὅλα ὅμως αὐτά εἶναι ἐπιγενόμενα, τό πρωταρχικό εἶναι νά εἶμαι κοντά σέ Σένα. Τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων μπορεῖ νά φθάσει καί νά βοηθήσει μόνον ὁ ἔνθεος. Κύριε, βοήθησε νά εὑρίσκομαι κοντά σέ Σένα καί ὅλα τά ἄλλα εἶναι παρεπόμενα.

Κύριε, μάθε με τόν μυστικό τρόπο τῆς ἐπικοινωνίας μαζί Σου, γιά νά εἶμαι ψυχικά δυνατός καί χρήσιμος, ὅπως τό ἀπαιτεῖ ἡ ἱερατική ἀποστολή μου, πού εἶναι ἡ ἱερωσύνη σημάδι τῆς ἐπί γῆς παρουσίας Σου.

Δηλαδή, δέν εἶναι σάν τίς θεωρητικές γνώσεις, scientia pura, ἀλλά εἶναι σαφῶς ὁρατή ἡ παρουσία σου στή γῆ διά τῶν ἱερέων-ἐντολοδόχων σου μέ τά μυστήρια, τά σημεῖα καί ἱερά σύμβολα, πού μᾶς δίνεις τήν σωτηρία. Σ’ αὐτήν τήν ἱερή ὑπόθεση καλοῦμαι νά συμβληθῶ κι’ ἐγώ σήμερα. Σ’ εὐχαριστῶ Θεέ μου διά τήν τιμήν, πού μ’ ἐδιάλεξες, σάν ἱερέα καί μέ ἔκανες κι’ ἐμένα, τόν εὐεργετημένο ἀπό Σένα, ἕνα αἰσθητό δεῖγμα τῆς χάριτος, πού χορηγεῖς στούς ἀνθρώπους. Σ’ εὐχαριστῶ, Θεέ μου, πού μέ κάνεις οἰκονόμο τῶν μυστηρίων Σου καί ὅ,τι θέλεις νά εἰσχωρήσει στά βαθύτερα μιᾶς ψυχῆς, χρησιμοποιώντας ἐμένα μέ τά μυστήρια, μέ τό νερό τοῦ βαπτίσματος, μέ τήν Ἁγία Γραφή, μέ τόν τίμιο Σταυρό.

Καί ξέρω ὅτι αὐτό τό χάρισμα τῆς ἱερωσύνης ἐνεργεῖ πέραν τῆς ἀναξιότητός μας. Καί ὅτι δέν πρέπει νά παρουσιάζομαι σάν σοφός, σάν αὐτόκλητος κήρυκας, ἀλλά σάν ἀπεσταλμένος Σου.

Καί βεβαίως, δέν ἔχω πολλά περιθώρια γιά προσωπική ζωή, ὑπό τήν ἔννοιαν ὅτι, Σύ Θεέ μου, πρέπει νά εἶσαι ἡ ζωή μου, ὑπό τήν ἰδιότητα τοῦ ἀπεσταλμένου Σου. Δέν χωρίζεται, λοιπόν, ἡ ὑπηρεσία μου–τό λειτούργημά μου ἀπό τήν ὑπόλοιπη ζωή μου, ὅπως στά ἄλλα ἐπαγγέλματα. Κύριε, «ἐλεύθερος ὢν πάντων, πᾶσιν ἐμαυτὸν ἐδούλωσα … τοῦτο ποιῶ διὰ τὸ Εὐαγγέλιον, ἵνα συγκοινωνὸς αὐτοῦ γένομαι…» (Α’ Κορ. θ’, 19-27).

Ἔτσι θά σηκώνω τό βάρος τῆς ἀποστολῆς μου, μέ φόβο μήπως τό πάθω ὡσάν τούς συγχρόνους Σου Ἰουδαίους, πρός τούς ὁποίους εἶπες: «ἔγνωκα ὑμᾶς ὅτι τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς» (Ἰω. στ’ 42).

Ἤ μή πάθω ὅτι οἱ υἱοί τοῦ ἀρχιερέως Σκευᾶ, οἱ ὁποῖοι, μή ἀναγεννημένοι πνευματικά, ἐπεκαλέσθησαν τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καί ἀνεπιτυχῶς ἐζήτησαν νά ἐκβάλλουν τά δαιμόνια. Τότε τό πνεῦμα τό πονηρόν, κατά πρόσωπον τούς εἶπε, διά στόματος τοῦ δαιμονιζομένου: «τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν γινώσκω καὶ τὸν Παῦλον

ἐπίσταμαι, ὑμεῖς δὲ τίνες ἐστέ;» (Πράξ. ιθ’, 15).

Εἴθε κι ἐγώ νά ἀξιωθῶ νά διατηρῶ τήν χάριν πού σήμερον μοῦ δίδεται καί νά μή λυπήσω ποτέ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, προσέχοντας τά τρία ταῦτα: «ὑπόμενε, ἄπεχε, πρᾶτε, ἀνέχου καί ἀπέχου» (Ἐπίκτητος). Ἄπεχε ἀπό τάς κακίας, ἀνέχου τάς κακίας, πού οἱ κακοί σοῦ ἐπιφυλάσσουν. Καί πρᾶτε τό ἀγαθόν, ἀφοῦ «ὅστις ὅλον τὸν νόμον τηρήση, πταίσει δὲ ἓν ἐνὶ γέγονε πάντων ἔνοχος» (Ἰακ. β’, 10).

Καί ὁ Σειράχ μοῦ λέγει: «τέκνον εἰ προσέρχη δουλεύειν Κυρίῳ τῷ Θεῷ, ἑτοίμασον τὴν ψυχήν σου εἰς πειρασμόν. Εὔθυνον τὴν καρδίαν σου καὶ καρτέρησον καὶ μὴ σπεύσῃ ἐν καιρῷ ἐπαγωγῆς» (Σειρ. β’, 1). «Ἡμεῖς, Κύριε, τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτερήσομεν» (Πράξ. στ’, 4).

Δέξου, Κύριε, τίς πρῶτες ἱερατικές προσευχές μου ὑπέρ τοῦ χειροτονοῦντος με ἀρχιερέως Χρυσοστόμου. Καί μνήσθητι Κύριε Βαρθολομαίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, Χριστοδούλου Ἀρχιεπισκόπου, Παντελεήμονος, Ἰακώβου, Ἱεροθέου, Ἐφραίμ καί Ἱεροθέου τῶν ἀρχιερέων.

Μνήσθητι, Κύριε, τῶν πνευματικῶν μου πατέρων Ἰωάννου ἱερέως, Τιμοθέου ἀρχιερέως, Ἀναστασίου ἱερέως, Πορφυρίου ἱερομονάχου καί Σπυρίδωνος ἱερέως.

Καί μνήσθητι, Κύριε, τῶν ἐμῶν γεννητόρων Ἀθανασίου καί Εὐγενίας, τῶν ἀδελφῶν μου Κωνσταντίνας καί Ἀθανασίου, μετά τῶν τέκνων καί ἐγγονῶν αὐτῶν, ἔτι δέ Ἀλεξάνδρας καί Κωνσταντίνου.

Μνήσθητι, Χριστέ, τοῦ ἀναδόχου μου Κωνσταντίνου, τῶν βαπτιστικῶν μου Νικολίτσας, Αἰκατερίνης, Δημητρίου, Γεωργίου καί Ἀναστασίας. Καί τῶν διδασκάλων μου, τῶν φίλων καί συγγενῶν. Ὑπεραγία Θεοτόκε βοήθει αὐτῶν. Ἅγιε Γεώργιε, Ἁγία Παρασκευή πρεσβεύσατε ὑπέρ ἡμῶν.

Καί νῦν λάλει, Κύριε, ὁ δοῦλος σου ἀκούει».